

С Ц Е Н А I

Просторният ъ кафе "Континентал" от 1918 г. на Лего. Всеки маси са заети от публика. Синкав тютюнев дим сякаш виси над залата.

В един от ъглите една маса е заета от група млади хора. Край масите шарят млади келнерки, новост за столицата от онова време. Навън по улицата Лего, движението за известно време е оживено, а след това бавно минават двойки проредяват. През входната люлея се врата влизат двама младежи - на вид студенти, бедно облечени. Ведбал с тънкопола шапка и връзката перурда и Веселин скоклет младеж значително по висок от него. Те се промъкват по тесните кеневирени пътеки край масите, като сконфузени ученици и се приближават към масата на няколкото другари, които оживено се раздвигват, подават столове на новодошлите и топло се ръкуват с тях. Ведбал: Хс тих, равен и с теноров огонак глас. /Здравейте другари.

Червеният: Здравей, здравей! зззз

Илиа: Здравей. Аз Ви търсих в печатницата но там Ви не намерих и в 6 без 10 тръгнах насам.

Ведбал: Ние с Веселин сега идем от Коньовица, там имахме работа /намига многозначително с усмивка/ А къде е Костадин?

Червеният: Той ще дойде малко по късно, приключва сметките на знаменитото си търговско предприятие "Коце или Рилска планина" и покани другар на чаша кафе или меланш.

Илиа: Аз пих вече с последните си 10 останали от офицерската ми заплата меланш, а утрекъсмет.

Ведбал: Аз пък когато получа скъпите си хонорарии ще пия кафе а сега: вода.

Червения да ми поръча ако обича. Има един Само - карикатурист, той завъртал ли се е насам.

Червеният: Не съм го виждал макар да съм от отдавна тука и Ви чакам

Илиа: Не зная какво ще правим но до среда 10 часа сутринта трябва да ископаме ако е нужно материал. Ти Ведбале трябва да съчиниш поне едно хубаво стихотворение. Поне едно, да се разберем на злободневна тема!

Веселин: Тя....сега става интересна. Имаме по важна задача, гледа пр

Ведбал: Ах...какви хубави Лорелай минават.

Илиа: Лорелай! ло-ре-лай!

Червеният: не се занимавайте с моите момичета.

Ведбал: Ох, я гледай, значи твоите момичета?

Червеният: Те всичките са мой и никой няма право да ги гледа, всички се смеят/

Ведбал: Я гледай тука се навъртат и наще юбонарски долциней. До сега не бях ги виждал, /Значи и тук те смеят да дохождат, а там на Пиротска и нас се движат все с наведени очета